

Dilluns I de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 1,14-20): Després que Joan fou empresonat, Jesús anà a Galilea i anunciava la bona nova de Déu. Deia: «S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova. Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes». Immediatament deixaren les xarxes i el van seguir. Una mica més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan, que eren a la barca repassant les xarxes, i tot seguit els va cridar. Ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca i se n'anaren amb Jesús.

«Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova»

Mn. Joan COSTA i Bou
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangelí ens convida a la conversió. «Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova» (Mc 1,15). Convertir-se, a què? millor fóra dir, a qui? A Crist! Així ho expressà: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi» (Mt 10,37).

Convertir-se significa acollir agraïts el do de la fe i fer-lo operatiu per la caritat. Convertir-se vol dir reconèixer Crist com a únic senyor i rei dels nostres cors, dels quals en pot disposar. Convertir-se implica descobrir Crist en tots els esdeveniments de la història humana, també de la nostra personal, sabent que Ell és l'origen, el centre i la fi de tota la història i que per Ell tot ha estat redimit i en Ell assoleix la seva plenitud. Convertir-se suposa viure d'esperança, perquè Ell ha vençut el pecat, el maligne i la mort, i l'Eucaristia n'és la garantia.

Convertir-se comporta estimar Nostre Senyor més que res aquí a la terra, amb tot el nostre cor, amb tota la nostra ànima i amb totes les nostres forces. Convertir-se pressuposa lliurar-li el nostre enteniment i la nostra voluntat, talment que el nostre capteniment faci realitat el lema episcopal del Sant Pare, Joan Pau II, Totus tuus, és a dir, Tot teu, Déu meu: i tot és temps, qualitats, béns, il·lusions, projectes, salut, família, treball, esbarjo, tot. Convertir-se requereix, doncs, estimar la voluntat de Déu en Crist per sobre de tot i gaudir-ne, la qual cosa demana agrair tot el que s'esdevé de part de Déu, fins i tot contradiccions, humiliacions, malalties, i veure-les com a tresors que ens permeten de manifestar més palesament el nostre amor a Déu: si Tu ho vols així, jo també ho vull!

Convertir-se requereix, doncs, com els apòstols Simó, Andreu, Jaume i Joan, deixar «immediatament les xarxes» i anar-se'n amb Ell (cf. Mc 1,18), un cop sentida la seva veu. Convertir-se és que Crist ho sigui tot

en nosaltres.

Altres comentaris

L'autèntic "repòs" del Dissabte

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

. «Els que vivien segons l'ordre de les coses antigues han vingut a la nova esperança, no observant ja el dissabte, sinó el dia del Senyor, en què la nostra vida és beneïda per Ell i per la seva mort» (Sant Ignasi d'Antioquia).

. «El repòs del 'dissabte' demana la participació en el descans i en la pau de Déu. Però, quan l'home es nega al 'lleure per Déu' (és a dir, a l'adoració), llavors entra en l'esclavitud del 'negoci'» (Papa Benet XVI).

. «El diumenge es distingeix expressament del dissabte i el succeeix cronològicament cada setmana. Entre els cristians, el substitueix pel que fa a la prescripció cerimonial. Amb la Pasqua del Crist, completa la veritat espiritual del sàbat jueu i anuncia el repòs etern de l'home en Déu» (Catecisme de l' Església Catòlica nº 2175).